

zijn plannen. Het leven had hij lief, hij dronk het met volle teugen; verzamelde nog; talrijk waren zijn gegevens. Het begon rijker en overvloediger te worden in hem. De krabbels en schetsen van het Parijsche leven en landschap waren rijk aan motieven om op voort te gaan....

Het is hard dat dit leven en deze werkzaamheid in den opgang naar verwezenlijking zijn gebroken. Hij heeft de vaak versnelde maatgang van hen die vroeg zullen sterven niet gekend; hij ging een langzamer gang; hij bouwde als een die een lang leven moest leven om zich te verwezenlijken in zijn werk.

De zekerheid van zijn begaafdheid lag niet in schittering, niet in habiel vertoon van nagebootste manieren. Daarom viel zijn werk te midden van anderen nooit op omdat het zoo knap geleet. Hij behoorde tot die weinigen onder de moderne jongeren, die van nature werden afgehouden van blufferige excessieve maniertjes en effecten, waarin zij elkander moeten overtroeven om opgemerkt te worden. De zekerheid van zijn begaafdheid was in zijn zuiver streven naar essentie, waardoor hij de moeilijkheden liever aanvaardde dan uit den weg ging. Had hij zich met minder tevreden gesteld, dan had hij ongetwijfeld als illustrator vroege successen kunnen innen.

Maar Hans van Mastenbroek, nooit „handig” in zijn werk, was evenmin „handig” in het leven. Hij ging stil en zwijgend zijn weg, moeilijk zich gevend en moeilijk zich openend voor anderen. Hij had een hooge, gesloten natuur, een markant en vast gericht karakter. Zijn aanwezigheid, het zij n van hem, was essentieel, vervuld, voltooid, al was hij in zijn werk halverwege.

Mogen deze enkele woorden getuigen van de genegenheid en de schoone verwachting die zijn kortstondig verblijf verwekten in den kleinen kring die hem in zijn strijdend kunstenaarschap nabij stond. Ondoorgroendelijk lijkt dit te vroege einde.

A. M. HAMMACHER

BEELDHOUWERK VAN WILMER HOFFMAN IN DEN KUNSTHANDEL SANTEE LANDWEER, AMSTERDAM

Omringd door het forsche, vitale werk der Poolsche schilderes Het Kwiatkowska, dat wij hier in een volgende kroniek hopen te bespreken, stonden in den kunsthandel Santee Landweer enkele fijne, verstilte plastieken van den Amerikaanschen beeldhouwer Wilmer Hoffman. Dit contrast — met zorg gekozen — kwam beider arbeid ten goede. Het dynamisch element bij Kwiatkowska deed de statische rust in de kleine plastieken van Hoffman des te beter uitkomen, evenals kort geleden de stille sereniteit van Csaky's beeldhouwwerk in een anderen Amsterdamschen kunsthandel (Huinck en Scherjon) wonderbaar opbloede tusschen de bewogenheden van Radda's doeken.

Hoffman, deze sinds jaren in Parijs werkende Amerikaan, toont zich in